

Mænd Adgang forbudt – læs Kaj Munk

Poetisk Parloir 2012-28

Siden Bella Sky skød det taarnhøje Østrogenhelvede til Himmels paa Amager; staa Kampen om 17. Etage, hvor kun Kvindtøj faa komme.

Forbuden er Mand

Hotel og Direktør betyder, at man med 17. Etage blot tilgodeser en særlig Kundegrupes Behov for chikt Møbel, Modeblade, mørk Chokolade, Pebermynte-Tic-Tacs og Sikkerhedsvagter mod Mænd. Mange Kvinder føler sig nemlig utrygge paa Rejsen.

Forbuden er Mand

Men, det diskriminerer, spidser en Mand sig til og stævner Hotellet. For den Mandefrizone...

“udtrykker en stærkt provokerende og dæmoniserende holdning til mænd.”

Ligebehandlingsnævnet giver Manden Medhold, og Dom falde.

Forbuden er nu 17. et.

Alt imedens valfarter Kvindfolk til den eksklusive Etage, hvor man ej faa frygte Voldtægt og anden Manddeakt.

Men, hvad er det egentlig hiin enkelt Kvind ængstes

for i det næste Rum: er det et, Brovten-mand-tyr eller, to, egen Kvindenatur?

I Kaj Munks Novelle *Dette Dødsens Legeme!* Hører vi om Enkefruen paa Aurelienslund, der ikke kan sove i den hede maanebeskinnede Nat; for inde – i det næste Rum – snorker Gaardsforvalteren nok saa graadigt, saa dyrisk; med gru kalder det paa Enkefruens Skød, men skam faa om hun gav efter for Lyst til fremmed Mand; det ville ligge hende til last: *“hvordan skulle hun [igen kunne] indtage sin Plads i Kirken paa øverste Række om Søndagene?”* (s.103)

Ude over Eng og Fælled er Forsommernatten kaad af Vibe og Kobbersneppes Mageskrig; det skræppe op, det skræmme Enkefruen, hvis Tanker drages mod den raa Mand – i det næste Rum. Den ramme Lugt lokker.

“Hvis hun nu gik ind til ham, bare for at se ham naturligvis! Se et virkeligt Mandfolk ligge og sove sin graadige Søvn!”

“En Muldets Søn. Kød og Blod. Kraft ... der bandede naar han regerede med Karlene, og aldrig gik Køkkenets Piger forbi uden et Klask i Enden til dem, en Kollega til Tyren derude i Stalden.” (s.102)

Men Enken ængstes, ved... *“det store brutale tomme Hylster, der hørte til i Stalden og Møddingen, hvor der lugtede rygende raat fra Livets gærende Urgrund. [Gik hun derind] ville hun jo i Morgen føle det som en Nedværdigelse og Besudling.”*

Natten igennem kæmper Fruen en brav Kamp for ikke at flaa Døren op ind til den raa Forvalter, men forgæves og Novellen slutter:

“Længe laa hun stille. Saa rømmede det sig utaalmodigt, bydende, i Værelset ved Siden af. Og hun rejste sig og gik derind.” (s.110)

Det kan man ikke paa 17., der faa man mæske sig med mørk Chokolade og deponere sit dødsens Legeme i chikt Møbel.

Surrogat?

le Berthéline ©

Kunstner, Forfatter og Kritiker.

Mænd Adgang
forbudt – læs Kaj
Munk 

